

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1422/2020
10.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Славица Раковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво у Београду, ради накнаде штете због повреде права личности, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7326/18 од 22.08.2019. године, у седници одржаној 10.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7326/18 од 22.08.2019. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7326/18 од 22.08.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду П 2988/17 од 29.06.2018. године, у ставу првом изреке, тако што је тужена обавезана да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреде права личности, услед дискриминације, исплати износ од 80.000,00 динара, са законском затезном каматом од 29.06.2018. године до исплате; док је за износ од 120.000,00 динара, са траженом законском затезном каматом тужбени захтев тужиоца одбијен. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене, а првостепена пресуда потврђена у односу на решење о трошковима поступка. Ставом трећим изреке, тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове другостепеног поступка од 6.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408., у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/2014), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као припадник резервног састава Војске СР Југославије био учесник у рату, у периоду од 24.03.1999. године до 26.06.1999. године, са правом на накнаду ратних дневница у висини одређеној

Правилником о накнади путних и других трошкова у Војсци Југославије. Тужиоцу ова накнада никада није исплаћена иако је он је преко Удружења бораца подносио захтев за исплату. Споразумом закљученим 11.01.2008. године, између Владе Републике Србије и Штрајкачког одбора ратних војних резервиста неразвијених општина Куршумлија, Лебане, Бојник, Житорађа, Дољевац, Прокупље и Блаце, тужена се обавезала да резервистима из наведених општина исплати ратне дневнице у више месечних рата. Закључком Владе Републике Србије од 17.01.2008. године, одлучено је да се ратним војним резервистима и инвалидима из наведених седам општина изврши исплата новчаних накнада на које се споразум односи и то преносом новчаних средстава на посебан рачун општина, уз услов да се та лица одрекну својих потраживања у свим споровима које су водили пред судовима. Тужбом у овој парници тужилац захтева накнаду нематеријалне штете, због дискриминације у односу на ратне резервисте из општина са којима је тужена закључила споразум, а који су наплатили своја потраживања.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев, правилно налазећи да је према тужиоцу учињена дискриминација по основу пребивалишта, у односу на војне резервисте којима је та накнада исплаћена на основу споразума Владе и Штрајкачког одбора ратних војних резервиста неразвијених општина закључених 11.01.2008. године, при чему је побијаном другостепеном пресудом правилно одмерена висина накнаде, као и циљ коме накнада нематеријалне штете служи, сагласно члану 200. став 2. Закона о облигационим односима.

Наиме, и по налажењу Врховног касационог суда, износ досуђен побијаном одлуком је правилно и адекватно одмерен и представља правичну накнаду овог вида нематеријалне штете. Правична новчана накнада не сме бити циљ, већ мора бити средство за ублажавање претрпљене нематеријалне штете и не сме погодovati тежњама неспојивим са њеном природом и друштвеном сврхом. Досуђени износ представља адекватно обештећење у односу на учињену повреду права, а њиме ће бити успостављена психичка равнотежа која је код тужиоца постојала пре утврђене повреде права.

На основу наведеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа -судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**